

#SVI KOJI, ZAMISLITE ZLOČINA, TRAŽE ISTINU O VARGAROLI IZVAN CEKAESKAJOT PLATFORME SU IREDENTISTI, FAŠISTI, REVIZIONISTI, DESNIČARI, ILI SAMO ZAVEDENE DUŠE#

Svi općenito samorazumljivim drže da je WWII, Drugi svjetski Rat, završio negdje u svibnju 1945. g.

Iako baš mi u Puli imamo svoj amandman na tu općeprihvaćenost, jer je on ovdje završio barem godinu i po kasnije, prava je istina da je stvarno ta najveća klaonica u povijesti strogo gledano završila 11. ožujka 1974.g., kada se, na filipinskom otoku Lubangu predao posljednji vojnik koji je pružao otpor, čuveni Hiro Onoda.

Trebale je dakle proći skoro tri puna desetljeća krvavih borbi u kojima su mu poginuli svi suborci, da odani i caru i šintoističkoj časti predani vojnik, po zahtjevu cara i zapovjedi svoga davno demobiliziranog zapovjednika preda oružje, filipinskim vojnicima kod kojih su se tada miješali svi osjećaju i smijeh i bijes, i nekakav otužni svečani respekt prema siroti.

Upravo su mi se ti osjećaji miješali kad sam pročitao jučer na vigiliju 76. obljetnice tragedije na Vargaroli (18. kolovoza 1946.g u Puli) članak, paskvilu, pamfletistički uradak notornog Armanda Černjula na iPress portalu pod gotovo nevjerojatnim naslovom „Dokle će talijanski neoiredentisti i neofašisti za atentat i masakr optuživati Tita i tajnu policiju OZNU?“

Za neupućene prvo moram objasniti i obrazložiti da Armando i moja malenkost imamo burnu povijest međusobnih odnosa. Armado Černjul je 1980. godine po nalogu tadašnjih partijskog i omladinskog komiteta pokrenuo sudski progon redakcije Ibora, tadašnjeg pulskog omladinskog književnog časopisa. Da ne dužim o toj temi jer se svaki čitatelj može detaljnije informirati, sve je završilo sudskom presudom Općinskog suda u Puli, gdje smo svi članovi redakcije (pok. Nevenko Petrić kao glavni urednik, Boris Domagoj Biletić, pok. Slavko Kalčić, Miodrag Kalčić, Josip Pino Ivančić i ja) završili sa osuđujućom zatvorskom kaznom.

Odavno sam oprostio Armandu tu epizodu, a vjerujem i ostali, čak smo i čašicom zalili, bar s moje strane nikad to požalili, ali već sam tada vidio u njemu ono što su, ne bez ironije, u po smijeha u po tuge, vidjeli filipinski vojnici u očima sirotog Hira: ideološku zadrtnost propaloj ideologiji i mrtvom caru, bez premca.

U predmetnoj paskvili nedostojne čak i pamfleta, naš Armando Hiro Onoda Černjul, u svojoj tipično recentnoj novinarskoj blaženoj neupućenosti da nema više Titapartijeomladineakcije (za OZNU/UDBU baš i ne bih stavio ruku u vatru) u svom bunkeru u hrvatskom Lubangu zvanom Istra, izrešetao je sve svoje neprijatelje svom raspoloživom municijom koju ideološka glupost ima u izobilju: diskvalifikacijama i uvredama svih koji misle drugačije od prave partijske linije, cekaeskajot.

Tako su svi koji zamislite zločina, traže istinu o Vargaroli izvan cekaeskajot platforme: iredentisti, fašisti, revizionisti, desničari, ili samo zavedene duše, a njima se pridružujem dragovoljno i ja kao kao taliban, klerofa, zadrigli desničar, hrvatski nacionalista naravno, a za daljnje diskvalifikative ponestaje mi imaginacije kao očite posljedice manjka kumrovečke ili barem fažanske škole.

Ono što je notorno kad se piše, komemorira, misli ili barem suosjeća sa tragedijom Vargarole, jeste činjenica da danas točno 76 godina nakon te tragedije ne postoji jasno činjenično dokazan uzrok tragedije, i da posljedično tomu (a to znam i kao pravnik i kao književnik), bujaju parcijalne istine koje su svaka uza sve svoje (više ili manje) dobre namjere i dosege u traženju istine, zapravo služavke u petrificiranju laži i ne donose istinu i pravdu kako žrtvama tako i suvremenicima, a miru naših budućnika pogotovo.

Za tu situaciju perzistirajuće laži postoje odgovori i postoje odgovorni. Ovaj moj upis nije da traži krivce, više da upozori da su se u traženju istine generalno iskristalizirale dvije vrste: oni koji traže istinu da bi ju našli, i oni koji traže da je ne bi našli. Oni kojima ne odgovara ovo stanje neistine i oni kojima ovo stanje savršeno odgovara. Svatko se može u tome prepoznati.

Ne postoji osoba pa ni društvo koje može zdravo živjeti na laži i na prešućenim istinama. Živjeti u laži pogotovo one prošle znači živjeti psihotično, šizofreno, u svakom slučaju bolesno. Društvo svakom danom sve više postaje manikomijo/ludara u kome su najbolesniji upravo oni koji viču da liječe i koji navodno imaju monopol na liječenje. Hrvatsko je društvo ogledni primjer te ludare, a najgora manikomija je upravo u Puli.

Kad je Južna Afrika izašla iz svoje ludare i Mandela iz Roben Islanda, prva zadaća im je bila stvarno ozdraviti društvo pomirbom, ali ne na temelju ideologije i političkih frazetina, već na temelju istine, jer samo istina ozdravljuje. Tako su svoju lustraciju (jer to je taj proces hrabrih nacija) proveli kroz Komisiju za Istinu i Pomirenje (Truth and Reconciliation Commision - TRC).

Ako mi je dozvoljena jedna pomalo donkihotovska preuzetnost u ovom tužnom ali i svečanom času komemoracije na žrtve Vargarole, i baš zbog njih, nadam se da će jednog dana i grad Pula upravo na tom tragu, organizirati znanstveni skup posvećen događaju koji je snažno i tragično obilježio povijest Pule u nesretnom XX. vijeku, i samo istine pa kom milo kom pravo.

Samo će tako Pula izaći iz svoje pustinje, kako je u svojoj genijalnoj pjesmi L' Arca di Noe, pjesmi o Puli i tim događajima, opisuje naš veliki sugrađanin Sergio Endrigo: „Una città si è perduta nel deserto“. Ta pustinja je danas poput one pustinje kroz koju je Mojsije izveo Židove iz ropstva, pustinja naše zajedničke savjesti, našeg cendranja za boljim totalitarnim vremenima, našeg neprihvatanja slobode i odgovornosti, našeg nedostatka dijaloga i stvarne tolerancije, našeg (jugo)ideološkog odnosa prema prošlosti, našeg permanentnog kopanja ideoloških rovova, koji znamo završavaju sa grobovima, ukratko naša bijeda identiteta.

Taj znanstveni skup, pa ako treba svakogodišnje anale, treba biti otvoreno za sve pa čak i za Armada Hira Onodu Černjula, kome želim dug život i krepko zdravlje, poput originalnog Hira ili poput uzora Giuseppea Manolića. Možda će mu netko tamo objasniti da je drugi svjetski rat odavno završio, da su njegove svetinje odavno crkotine, da je Tito umro, a Juga propala.

Ovo si dajem za pravo napisati jer sam najmanje godinu dana svog života proveo istraživajući tragediju u Vargaroli i o tome napisao roman Pula na Pola. Mislim da sam došao blizu istine (za potpunu sigurnost potrebni bi mi bili uvidi u arhive V. Britanije, Italije SAD-a , i naravno i prvenstveno jugoslavenske arhive). No puno važnije od toga jeste činjenica da sam kao tragač, onaj kojemu je stalo do istine i pomirenja.

'Vargarola i Pula trebaju skup posvećen traženju znanstvene istine'

Kategorija: ISTRAAžurirano: Četvrtak, 18 Kolovoz 2022 20:39

Objavljeno: Četvrtak, 18 Kolovoz 2022 19:31

I na kraju odgovor na pitanje Armanda Hira Onode Černjula iz naslova njegovog pamfleta: Do kada? Odgovor je jednostavan: do tada dragi Armando, dok god tvoji oznaši, udbaši i drugi titoisti krijete istinu kao zmijske noge! (Ivan Pletikos)

